

[Aksel Møller.]

mangel ved opfattelsen af, hvad der er loyalt mod andre i regeringen, men det er den slags ting, som man snarere må overlade til den højtærede statsminister end til mig at gøre bemærkninger om.

Det er, ligesom om den høje regering har ønsker om at være med flere steder — vise et Janushoved over for befolkningen — end det rent faktisk er muligt for en regering. Jeg tænker blandt andet på det ærede medlem hr. J. M. Pedersens indsats i finansudvalget. Jeg vil gerne, for at der ingen misforståelse skal være, sige, at vi er ualmindelig godt tilfredse med, at der er et spareflertal i finansudvalget, men det ville selvfølgelig være renligere af hensyn til den politiske bedømmelse i den danske befolkning, om regeringspartierne var deltagere i dette, og jeg beklager meget, at man nu har en tydelig fornemmelse af, at det ærede medlem hr. J. M. Pedersens spareindsats begrænses til nogle ganske få områder.

Eller er det i virkelig overensstemmelse med regeringens hensigter, når den højtærede undervisningsminister i denne uge så stærkt er gået ind for en løsning af skoleproblemerne trods den åbenlyse modstand, som man ved findes i store kredse af den danske befolkning og ikke mindst i de kredse, som til daglig beskæftiger sig med skolens opgaver? Vi lever jo under en lov, som den nuværende højtærede undervisningsminister i sin tid som undervisningsminister skabte. Den højtærede undervisningsminister vil sikkert ikke betragte det som nogen uvenlighed, at jeg minder ham om, at 1937-loven er hans. (*Undervisningsministeren* [Jørgen Jørgensen]: Mod de konservative!). Jeg har så tit prøvet på at få det radikale venstre til at indse, hvor nyttigt det er, at man undertiden reviderer sine synspunkter, men jeg kan ikke sige, at jeg har haft noget held med mig. Forbenethed og konservatisme er jo ikke altid det samme.

I 1937 fik vi en lov, som faktisk ikke er ført igennem endnu. Den har nogle mangler, f. eks. ved vi, at den fri mellemskole ikke blev det, som den højtærede undervisningsminister i sin tid havde tænkt sig. Det er jeg enig med den højtærede undervisningsminister i, og det er den nugældende skole-

lovs mest afgørende fejl. Kunne den højtærede undervisningsminister egentlig efter alt, hvad der er sket i denne uge, ikke tænke sig at indrette sin politik på dette område på at rette denne fejl og den alene? Jeg synes, der er givet ham et godt råd. Ja, jeg føler egentlig lidt bekymring ved at gentage det, for så snart jeg gentager det, er det nærmest et minus for den højtærede undervisningsminister, men det går altså ud på nedsættelsen af en kommission, som der så ofte er talt om, til at finde ud af det dødvande, som den højtærede undervisningsminister stampede rundt i i efterårsferien i år på lærermøderne. Jeg tror, det ville være en god idé, om man prøvede på at gribe denne sag an forfra fremfor at prøve på at påtvinge den ene del af befolkningen en ordning, som den anden del ønsker. Men jeg gør mig ingen forestillinger om, at det skulle være anderledes, end at den højtærede undervisningsminister, når det kom til stykket, fulgte i den foregående undervisningsministers spor, og så ved jeg, hvor det ender; så ender det i strid om den danske skole.

En anden side af denne åbningsdebat: Jeg tillod mig at gøre nogle bemærkninger i går til den højtærede handelsminister. Den højtærede handelsminister frembyder et interessant fysiognomi i dansk politik. Det kan jo ikke undgå nogens opmærksomhed, at de kronikker, han skrev i sommer, måtte føles som en udstrakt hånd til oppositionen, for så vidt angår Danmarks økonomiske politik. De byggede jo på en tankegang, som vi andre har prøvet på at formulere, en erkendelse af, hvad vi kunne bære i dette land. Jeg opmuntrede den højtærede handelsminister til ikke at tage modet. Det var virkelig ikke ondskabstildt, det var et citat fra „Den politiske kandestøber“. Der står:

„Men frisk mod, Antonius, er halv tæring“.

Det forekommer mig, at den højtærede handelsminister med sine kronikker i sommer, for så vidt det heri fremhævede kunne være blevet regeringens politiske linje, havde sagt noget, som ville have skabt forventninger til, at der kunne føres en økonomisk politik med den målsætning, som situationen kræver af os. Jeg ved også, at der er andre, der har den tillid til den